

ԿՐՕՆԱԿԱՆ—ԲԱՐՈՅԱԿԱՆ

ՎԱՍՏԱԿԵԱԼՆԵՐԻ ՀԱՆԳՈՒՑԻՉԸ

Երբէք կեանքում տառապանքը այնքան լեռնացած, վիշտը այնքան խորը չէ եղել, որքան մեր անակնկալներով հարուստ ժամանակում:

Մարդկանց կորուստները թուի, չափի տակ չեն մըտնում, հոգու մշակոյթի աւերածութիւններին վերջ, սահման չկայ:

Մի բոպէ ակամայից մարդ կասկածում է արդարութեան, ճշմարտութեան գոյութեան վրայ:

Դարեր շարունակ աւետարանական բարոյական սկզբունքները վարդապետողները, այդ սկզբունքներին ջերմօրէն հետևողները այսօր կարծես հակառակն են տեսնում իրականութեան մէջ ու թերահաւատում:

Նայեցէք շուրջներդ ու կտեսնէք մի կողմից աւեր աւար, միւս կողմից տառապանքի բեռը շալակածների շարաններ:

Որբերի թիւը օրէցօր աւելանում. այրիների քանակը կրկնապատկում. սգաւորների շարքը մեծանում:

Ու մենք այս մի քանի տարում կարծես քարացել ենք լեռնացած տառապանքի հանդէպ, անյատակ վշտի առաջ շուարել կանգնել ենք ու խօսք չունինք ասելու, արցունք չունինք թափելու:

Ո՞վ մեզանից այժմ անկորուստ է. ո՞վ մեզանից այս վայրագ պատերազմի պատճառով այս կամ այն կսկծից ազատ է մնացել:

Մենք բոլորս ենք վշտոտ, մեր ամենքիս հոգին է թախծոտ, մենք ամենքս սգոյ զգեստ ունինք:

Իսկ մեր հոգու աշխարհը...

Այնտեղ երաշտ է տաք զգացմունքի. այնտեղ գաղափարի սով է, այնտեղ կարեկցութեան ամայութիւն է. այնտեղ եղբայրական ջերմ խօսքի սև անառկատն է իշխում:

Եւ մենք բոլորս շուարած, իրար դէմ կանգնած նայում ենք ու չգիտենք, ի՞նչ ասենք: Մեր լեզուները կարկուսած են, մեր աչքերը քարացած, սրտները դատարկուած:

Մեզնից ամեն մէկը կարօտ է մխիթարանքի, կարեկից խօսքի. մեզնից իւրաքանչիւրը խորը հաւատ ներշնչող, յուսադրող խօսքի ծարաւն ունի:

Զէ՛ որ տառապանքը շատ է մեծ ու ահաւոր, որ առանց յուսոյ, հաւատի այն տանել կարելի լինի:

Ու երբ շուարած չորս կողմն ենք նայում միայն մխիթարանքի տենչացող դէմքեր ենք տեսնում, միայն սփոփանքի կարօտ հայեացքների հանդիպում:

Լքման, շուարման այդ ծանր ժամին միայն տառապանքներից մեծագոյնը, վշտերից ահաւորը կրող Փրկչի դէմքն է կանգնում մեր առաջ, իր լուսաւոր հայեացքով, սփոփիչ խօսքով, կարեկցող սրտով:

«Եկայք առ իս ամենայն վաստակեալք և բեռնաւորք և ես հանգուցից զձեզ» կանչում է Մարդոյ Որդին:

Խնամող սիրոյ կենդանի աղբիւրից բղխած խօսքերը յորքան մաքուր, անկեղծ են հնչւում մեր ականջին ու ի՞նչպէս տառապալներին դէպի իրեն քաշում:

Նայում ես մարդկութեան տառապանքը իր ուսերին առած Փրկչին ու վստահօրէն դէպի Նա դիմում, Նրա փէշը բռնում, Նրա առաջ ծունկի գալիս ու վշտիդ դժուար բեռը Նրա ոտքի առաջ դնում, թեթևանում:

Փղձկում է արնոտ հոգին, չորացած աչքերիցդ տա-

ռապականքի շիթերն են վազում, ծուռատուած հոգուցդ դառն տանջանքը ելնում, կորչում:

Մեծ վարդապետի սիրող սրտում միայն տեղ ունին վշտահարները. նրա երկնային անկաշկանդ հոգում միայն մխիթարանք ենք գտնում տառապեալները:

Ո՛րքան դաժան է դառնում իրականութիւնը, այնքան աւելի լուսով պայծառացած կանգնում է մեր առաջ Փրկչի վեհապանծ դէմքը. որքան տառապանքը լեռնանում է, այնքան աւելի վաստակեալի խնամողի կարիքն ենք զգում:

Վաստակեալներ և բեռնաւորներ, մխիթարանքի սփոփան կարօտեալներ դէպի Փրկիչը դիմենք, դէպի մարդկութեան մեծ վաստակաւոր—բեռնաւորը այնտեղ միայն կգտնենք մեր ցանկալի հանգիստը:

Գ. Վ.

